

Faren ved at fastsætte en bestemt Salgspris og Salgspligt for Guld ligger altsaa nærmest i Betalingsforholdene med Udlandet; men fra Indlandet truer ogsaa en Fare. I England, hvor man tidligere var vænnet til, at Guldet cirkulerede, frygter man med Rette, at Befolkningen, som nu er ganske tappet for Guldmønter, skal styrte sig over den forholdsvis knappe Beholdning for at have Guldet til Værn mod fremtidige Eventualiteter. Det samme kan befrygtes her, saalænge et betryggende Forhold mellem Eksport og Import ikke er sikret. Bliver Misforholdet nemlig ved, maa Guldet nødvendigvis, saalænge der er Guld at eksportere, blive anvendt til denne Eksport, og for alle Tilfældes Skyld vil derfor enhver fremskuende Forretningsmand sikre sig Guld i sin Kasse.

Ved en Seddelbankkonference i Sverrig tilkendegav den svenske Riksbank den af de to andre skandinaviske Lande for deres Vedkommende delte Mening, at i hvert Fald saa længe England ikke gik over til Guldindløsning, burde Sverrig ikke vove Skridtet, netop af ovennævnte Grunde.

For det Tilfælde, at Lovgivningsmagten i det lille Danmark vilde beslutte sig til at være Foregangs- og Eksperimentallandet i Europa, kunde det maaske være interessant at undersøge, hvorledes Nationalbanken maatte stille sig i sin Guldpolitik, thi et saadant konkret Anskuelsesbillede vil formentlig bedst vise de skadelige Virkninger for Landet og i hvilke Former de vil give sig Udslag.

Saaftremt Guldkonjunkturerne i Europa gør det fordelagtigt at trække Tilgodehavender paa Danmark hjem i Guld, vil Privatbankerne, som skal betale Pengene, komme til Nationalbanken for at faa Guld. De vil komme for at laane i Nationalbanken, men Nationalbanken vil naturligvis ikke under saadanne Omstændigheder laane Sedler ud ved den ene Skranke for at indløse dem med Guld ved den anden. Nationalbanken maa standse al Kreditgiven, og Bankerne maa altsaa presse Sedlerne ud af deres Debitorer. Men Bankerne har ogsaa Kreditorer — Indskydere og andre. Naar disse kommer for at faa Sedler, som de vil hente Guld for i Nationalbanken, hvorledes skal Bankerne saa yderligere skaffe disse Sedler til Veje, da de jo heller ikke kan laane dem i Nationalbanken? Hvorledes vil Bankerne under saadanne Forhold blive stillede, og Sparekasserne?

Nationalbanken selv vil selvfølgelig ikke blot standse al Kreditgiven — Vekseldiskontering m. m. —, eller dog tage en saa høj Diskonto, at Forskellen mellem Guldsalget og Guldkøbet dækkes, en Diskonto, der kan blive uberegnelig høj; men den maa ogsaa være nødsaget til at inddrage det størst mulige Kvantum Sedler ved at opsigte Kreditter, og hvorledes vil det da gaa Nationalbankens og de andre Bankers Debitorer og i det hele Næringslivet? Heller ikke Staten vil kunne vente den Kreditgiven fra Nationalbankens Side, som den hidtil har regnet med, naar det bliver Kredit i Guld.

Om Konjunkturerne vil forme sig som her beskrevet, er det umuligt at forudsige, fordi det beror paa Konjunkturerne i Verden, men at Danmark ene i Verden skulde vove at udsætte Næringslivet for Muligheden af Rystelser som de antydede, kan vi ikke tænke os.

Iøvrigt henvises til Nationalbankens Begrundelse paa Valutakonferencen af dens Modstand mod „Nedskæring af Kronen“, Beretningens Side 38, samt Side 255 og til Valutakonferencens Fællesudtalelse Side 7.

Nationalbanken i København.

J. Winther.   Rosenkrantz.   Stephensen.   C. Ussing.   H. Green.